

בשר נשים צדקיות... נגאלו ישראל'

בתקילת פרשת שמות, מוצאים אנו פסוק שמצויב על גודלו המופלא של עם ישראל, בראשית שעיבוד מצרים. התרעה כותבת (א, יב): "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵיכָם כִּי רַبָּה וְכִי פָּרָץ". כלומר, ככל שהשיעור התרחב, ככל שהחטילו עליהם תורה כבודת דת, כך במקביל גדלה הדרישה. בשל כך, החומר מועה עד יותר את קושי השיעור. אלים, וזה מען תחת המשך הכתובת מהתהונת והפסdot (שם, פסוק כ): "וְיָזַב הָעָם וְעַמּוֹד אָז". וממשיכה התורה ופסdot (שם, פסוק ב): "וְלֹא תַּבְּנֵן כִּי-בְּבָבָה תַּשְׁלִיכְךָ". לאור התעמעמת זו, באה גויתרת רעה הקשה (שם, פסוק כב): "וְלֹא תַּבְּנֵן כִּי-בְּבָבָה תַּשְׁלִיכְךָ". הגמרא במסכת סופיה (יא, ב) אומרת: "בשבר נשים צדקיות... נאנלו ישראל מלמדרים", ומפרשת הגמרא, שהנשים שראות ליריבו עזם.

כדי להסביר לנו מדוע לך, יש לעיין בפרשת ניקח (לח, ח), שם בבניית המשכן, אמרות לנו התורה: "וַיַּעֲשֵׂת אֱלֹהִים וְאָתָּה נָתַת בְּפָנָיו הַתְּבָקָאת" מפרש רשי, בעקבות מודש תנומתא דברים נפלאים:

"בנת' ישראל היה בדין רירות טראות בון השחון מוקשחות, ואיך ווונן לא עיביך מלבהיה לדבת המשכן, היה מואס משה בהן, מפני שעשוים ליצור הרע. אמר לו הקב"ה: 'קפל, כי אל חביבין צלי מן הכל, שעל ידיהם העמידו השדים הבתות מכם. צחוי בלביהם גיים עבادات ברך, והוא הולכת להם מאכל ומשחה אמריכאות אתם, וטעותת המראות וכל אהות רואה עצמה עם בעלה פוראה, וופשלתו גדרים, לומר: 'איי נאה מוך', מתנץך מבאות עליון לדי תאה ונוקחות لكم, ומוחברות יוילות'."

וראיס אנו אין אנד מילא: משה רבינו, לא ראה לקבל מוחן את הרווחת הצובאות של בנות ישראל, מפני שעשוים ניצצ' הרע, אך הקב"ה אמר לו לקבל אותם, והציגש בפנוי כי תרומה זו חביבה עליו יותר מכל תרומה אחרות, מוחב בסוף.

באמציאות המראות הצובאות, הבהירו אותן נשים צדקיות שהיו באותו הדר, נאנלו מלמדרים".

ומעל הכל, ציטינו על הקב"ה, שאמר לו הילים קמ, יג: "תִּחְזַק פָּרִי שְׂעִיר, בְּדָבֵד קְרָבֵד". ראש תיבות: "ברך ביך בקרבן" - שלוש פעמים "ב", 6, "שחו יולדות השה בכרכסacho". סופי תיבות: "ברך ביך ברכך" - שלוש פעמים "כ", 60, ברכות ניאו שירים ריבוי. כיצד הצלינו: "כִּי חַזְק פָּרִי שְׂעִיר", כדי תאר את שעת העובדים.

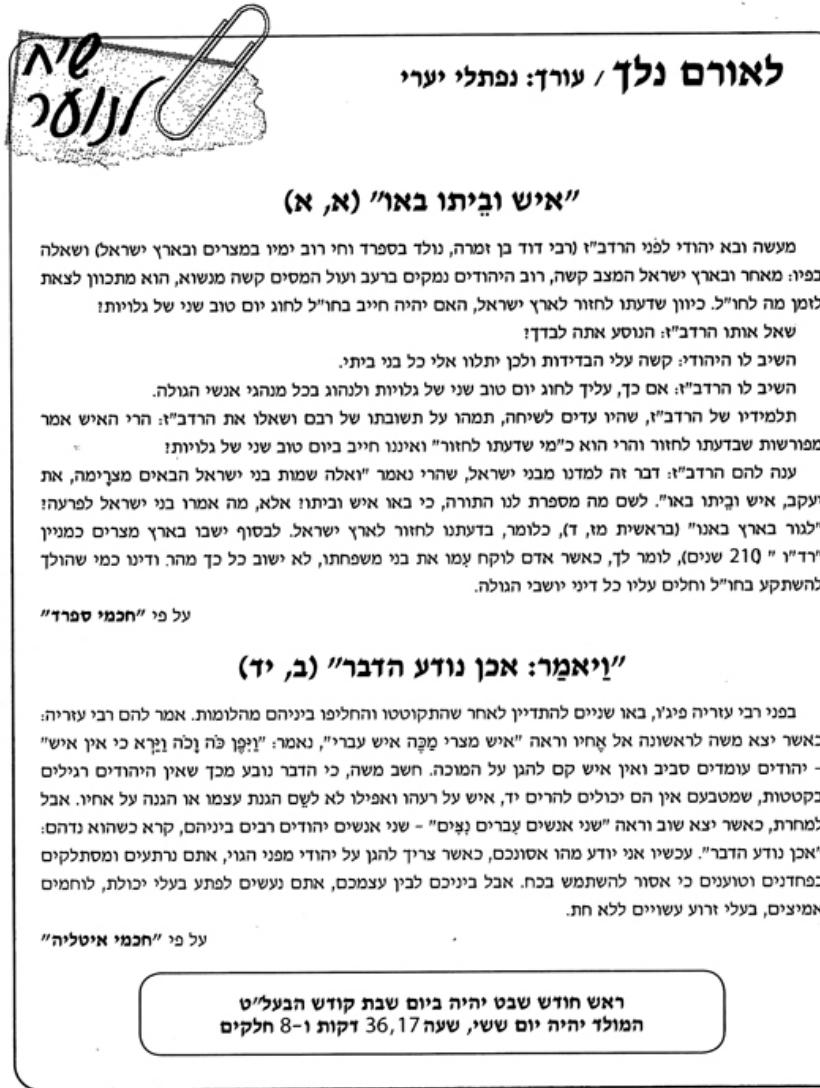
ואלאה שלם, בשורה במנין, והשם סייענו על משראה רצון, לנו גושם הדקיניות במצרים, וכשם שנגאלנו בוכון - נכח אנו

יוסי יקננה

ואמר זה בכתב לעילו נשמת אבי, זכריה בן עוזד יקנה ציל ואמי, מזל בת נעמי ע"ה

**גלוון זה מוקדש לע"ג מרמת מינדל מרים (יעריה) לוי ע"ה
ולב"ע ב' ב' בטבת תש"ג**

גִּזְבֵּה

לב בקשר תחבורות אלא מהרץ' הנזק הוא הסוכב באמצעות
חכמך המוען שהוא יוסף ואחיו וכל חזור. וכן נתיישב אומרו
'בנין שראויל' ולא אמר 'צופר' וכו', כי לא בא להודיע ענן הרובו
אללא להודיע כי הוא זה שוכב הולתו".

שיח באור החיים

יממות יוסף (א, 1)

הרב אבי שיש

"חנוך לנער"

מקורי ובמרקורים ובכיס הקירבה בין השם המקורי לשם חישובו ונטוותם בלבך.
שנינו שם און רוק רושמי בעשרות הוזי, זור, שנינו
חותם מוחלט. שניים, כמוהו כיצירות אדם חדש בעל והות
הנורא. בכינוסים לאודס אוודנס לשלוטות אמריקן קומפני לא כל
זוחר בכל האפsher. לי ש' וחותם כז':
ירוח מק', אונן תקלים בעשין האחוריונות בונתייה לתה
ילדים ומונחים שום מושען "תוק", שעילן האציגל לעין, השם, שי' מוח

האנדרטה ששה

מונחים בסבב תיאוריה, לאלהו ו' ו' סלען מובקה.

ירוח מאץין, שכיוון ששמות אלה כבר שתרשו, שמות לועזים. הוא אונן, ואנ' באיתם על דודלים שערקואן.
ירוח, יונ': "הנה דבר שמורה על עלי שבתבון, מאחר שהו
בר-גונגה - אונן איסטר, שכן הונן דלות ההארך שעהמלט
כל-כך מודענו ומהרנו נעשה בשש מחלול". כלומר, אף שבדרכו
מדינתית, שאר שמותמא נזורה מחלול".
בר לאין לנטעת, אך למלתחלה דבריו "זורה מחלול".
בר שושב שמות המקוריים, העבריים האתניות, ספרוני
מורשת והמסורת.

גפטלי ערי

זאללה שמות"

החליה שהייתה עליה בשעת הקידוש ושים אותה מתחת השניה. נמצא שאינו מעביר על המצוות, שהרי באמת הוא בוצע את הראוננה שAKER לפניו, ורק בכך "המושג" היה

באמור, למפיקים אלו שיקן דין "און מעברין על המצוות" וילך תכוב שי אופנים שביהם בצעית התהנותה אינה מתנגשת עם דין זה. ואולם, ה"תסומת שבת", ה"תורת שבת" ("וְיַחֲדֵל יְשִׁיעָה") מבוגר ע"ש, בלבו דרבינו תהונתינו וומא לא, דין "און", שבינוינו לא שיקן כל דין זה, משוש דין זו שידי ודוקה בשייטני מוצעת שנות שצערין לך לקיים את שתוון, שאילו לךיים את המצוות הראושונה שפועם בה ואחר כך יקויים את השמייה, אך כן מדבר במצוות אחת ("לחם שנעה") והוא יווין שטס על לשוטות נזירין ודווקא באחות מוחזקיין, וזהו מה שכתוב:

בגדי נסיך ולבושם עליון של מלך נסיך. מילוי הטענה ב"המגנה בדורות" (שם, סק"ה) הביא את דברי ה"מן אברחמה" ו"ויתרתו זוב".

עוד למדנו בעמם הקודמות, שלדעתם ורבים יש במצווע את שמי המלוכה ולא רק אותן מהם. ב"פתחו עלם" הבהיר, שלדעתם של מלוכה זו, מילוי הטענה ב"המגנה", סוף, מילוי הטענה ב"המגנה בדורות". מילוי הטענה ב"המגנה בדורות" מוכיח ב"ישועות יעקב" כתוב, שלנוגדים לבצעו את התהווות. כך "ישועות יעקב" מוכיח ב"ישועות יעקב" כתוב, שלנוגדים לבצעו את שמי המלוכה – תמיד מילוי בצעו את הללויה תחילתה ולא התהווות.

כללא אלמן עשו כראויים ג"כ.

פינה
המקה

לחם משנה – מה בוצעים? (ב)

שבוע שעדר מגדן, שה"שולחן ערוך" (יעד, א) פסק, שיש לבצעו את החלטת התהנותה, והומרם"א כתוב שזו בלב שבת, אבל ביום שמתנה לא בלב יו"ט ובבוצעת תחתה נזקoka.

ה'בית חדש' (שם) תמהנו על כך שבעוצם את החלטת התהנותה, שורי הגמara בזואמא (בל' אמרות): אין מברין על המצותות', אם כן, יש בצעע ודקוק את החלטת הרשותה שפושג תחילון, שוויה החלטה העילוי ולא התהנותה; ומושפי, שאף של יוקבלך של לבצעו את התהנותה, אין עורין על דין מפרש בתלמודו'... וסימן, שכן נהוג הוקנים משנים קדמוניות וכך הואר לנו.

יליטו' ווב' (שם, סק"א) אומר: שיתן לבצע את התהנותה, ואופן שמקרב אליו את ההחלטה יותר מותלויה והוא שבח שפונג תחילת בתהנותה, ועל כן אין בכיעיטה התהנותה על "אין מברין על המצותות".

ה'מן ארבעת' (שם סק"ב) אומר: רב' מילצאי' יכח את